

KOROŠKA PLANINSKA POT

DOLŽINA POTA: 225,6 km

ČAS HOJE: približno 80 ur

PRIMERNO ZA: celotna pot za izkušene, posamezni deli pa tudi za začetnike, družine z otroci

Uživajte v lepoti koroških dolin in vrhov!

Avantura po Koroški planinski poti povezuje tri koroške doline – Mežiško, Dravsko in Mislinjsko ter pogorja Karavank, Pohorja, Kozjaka in Savinjskih Alp. Koroška planinska pot je speljana prek vrhov vseh pomembnejših gora in hribov koroške regije, kot so dvatisočaka Peca in Raduha ter Pohorje, Uršlja gora, Kozjak, Smrekovec in Olševa. Ob poti so številne kočice in postojanke. Tam se lahko spočijete ob slikovitih razgledih na koroško regijo, ki se pred vami razprostirajo. Celotno Koroško planinsko pot lahko prehodite v obliki zahtevne 10- do 12-dnevne ture. Na pohodniški poti najdete 32 kontrolnih točk. Mreža urejenih planinskih poti na Koroškem omogoča tudi oblikovanje številnih privlačnih krajših tur, v katerih so zajeti zgolj odseki Koroške planinske poti. Nekateri med njimi so manj zahtevni in primerni tudi za priložnostne pohodnike.

Viri in literatura: Wikipedija

Avtor: Srečko Naglič

KOROŠKI MEDDRUŠTVENI ODBOR
PLANINSKIH DRUŠTEV
ZVEZA ŠPORTNIH DRUŠTEV
RAVNE NA KOROŠKEM

*Bogatino svoje žičljenje z lepotami,
ki jih je v svojem obliju
po vrhovih in planinah Koroške pokrajine
narosila narava.*

SREČKO VAGLIC

ime in priimek

29. 05. 1969

rojen datum: (mesec)

ZRUČE 182

brni številka, ulica

DRAVOGLED

matično PD

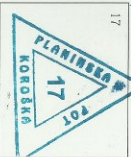
period začel (datum)

period končal (datum)

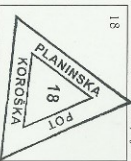
DNEVNIK posležen dne:

Poštarni dom

Dom na Ušlju gori

Dom Kraljevačaka

Vrh Pece

Andrejev dom na Slernenu

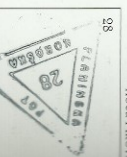
Dom na Sametovcu

Dom na Peči

Koča Plhov

Koča mlajši pod Radicho

Vrh Radicho

Pristor na Lešah

Koča na Koroških ledinah

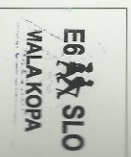
Koča v Grohori

Vrh Oštere

Predihora balta (muzej)

RAVNE NA KOROŠKEM

Ravne na Koroškem, ki imajo približno sedem tisoč prebivalcev, so največje naselje v Meziški dolini. Stari del naselja, ki se je do leta 1952 imenovalo Guštanj leži pri župnijski cerkvi sv. Egidija, novejši del s stolpniciami in bloki pa na više ležečih terasah na jugu in jugovzhodu. Najpomembnejši kulturno-zgodovinski spomenik v kraju je grad Ravne s knjižnico in muzejem. V njegovi bližini so športni objekti, med sprehodom po mestu opazimo skulpture Forma vive, seveda pa ne moremo spregledati tudi železarne, ki daje kruh mnogim domačinom. Južno od mesta se dviga Uršlja gora z najvišje ležečo cerkvijo na Slovenskem, ob njenem vznožju sta Ivarčko jezero in vas Kotlje, kjer se je rodil pisatelj Prežihov Voranc.

Guštanj 1688, sedaj Ravne na Koroškem iz J.V. Valvasor

Založnik: Kulturna skupnost Ravne na Koroškem

ŠTEHARSKI VRH

Na območju med Dravsko in Mežiško dolino se razprostira gozdnato hribovje Strojna, po katerem so raztresene številne samotne kmetije. Med najvišjimi vrhovi v njem, ki le malo presegajo višino tisoč metrov, je tudi Šteharski vrh nad Ravnami na Koroškem. Medtem ko številni odmaknjeni vrhovi po Sloveniji pozimi samevajo, poti nanje pa so preprežene le z živalskimi sledovi, se vpisna knjiga na Šteharskem vrhu v teh dneh vztrajno polni z imeni pohodnikov.

Ravne

Foto: F. Mauer

Poslano: 19.7.1984 v Kočevje

PODRUŽNIČNA CERKEV SV. KRIŽA

Kraji slovenske Koroške so za vse, ki v vročih poletnih dneh iščejo svežine in miru, pravi raj. Eden takih se dviga nad sotočjem Meže in Mislinje, ki se le nekaj metrov nato združita z Dravo. Na zadnjem kraku Tolstega vrha, ki se steza prav med Dravo, Mežo in Mislinjo, se na 526 metrov visokem hribu dviga romarska cerkev sv. Križa in Marije, Matere dobrega sveta.

Sv. Križ na Dobravi (Dobrovi) pri Dravogradu

Foto: Franci Kotnik

Tisk: Koroška tiskarna Slovenj Gradec

DRAVOGRAD

Naselje Dravograd leži na sotočju rek Drave, Meže in Mislinje na nadmorski višini 362 m, železniška postaja, vsekana v strmo ježo, pa na 346 m. Skozi mesto tečeta dve glavni cesti: pomembnejša pride iz opuščenega mejnega prehoda Vič, ki je oddaljen le dobre 3,5 km in se nadaljuje v smeri Maribora, druga pa od tu proti Slovenj Gradcu. Skozi južno obrobje mesta teče železniška proga Maribor-Prevalje-Celovec. Proga Dravograd-Otiški Vrh je ostanek leta 1899 zgrajene in leta 1968 odstranjene proge proti Velenju. Odstranjena pa je bila tudi proga proti Labotniški dolini (1964).

Naselje se nahaja na obeh bregovih Drave. Starejši del leži na pleistocenski terasi na orografsko levem bregu in je sestavljen iz zaselkov Pod gradom (Podgrad) in Robindvor, na desnem bregu pa sta zaselek na Meži in Brod, kjer stoji cestni most, ki združuje mesto. Pred izgradnjo železniške proge je bilo na Brodu пристаниšče za splave in šajke. V bližini cestnega mostu še stojijo ostanki starega mostu po katerem je tekla železnica proti Labotniški dolini.

Dravograd obkrožajo hribi: proti severu Košenjak, proti zahodu Strojna, proti vzhodu se začena Pohorje.

800 let DRAVOGRAD 1185 – 1985

Tisk: Grafika Prevalje 1985

Opis na razglednici: Leta 1185 je Dravograd dobil trške pravice

KOŠENJAK

Košenjak je dobil ime po некоč bogatih vršnih traviščih košenicah. Pridelava krme je bila včasih precej težja kot danes in kmetje so si pomagali tudi s košnjo hribovitih travnatih pobočij. Danes travišča na Košenjaku kljubujejo številnim smrekam, ki silijo vanje, in zapeljivo vabijo pohodnika, naj se uleže v mehko travo in uživa v gorskem soncu.

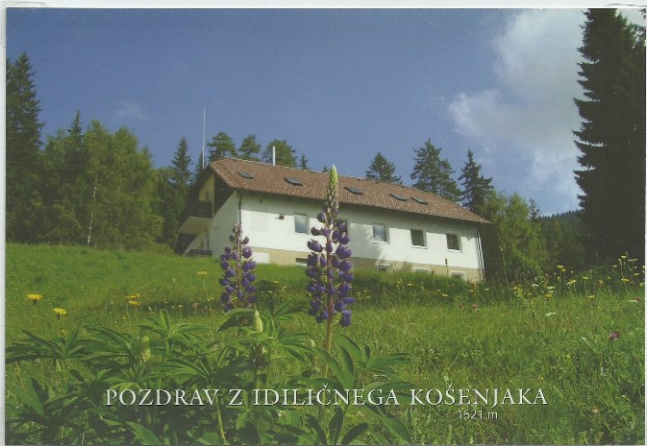
Košenjak je najvišji vrh Kobanskega in Kozjaka nad Dravogradom. To je območje Vzhodnih Alp, ki se proti severu navezuje na široko gmoto Golice v Avstriji. Svoje ime je dobil po nekdanjih obsežnih traviščih košenicah na samem ovršju. Drugo ime za vrh je Kokošnjak, ki spominja na redki gozdni ptici, divjega petelina in ruševca, ki so sta našla domovanje v teh gozdovih. Košenjak se nahaja, po klasifikaciji, v regijo Štajerska in Prekmurje, v podregijo Podravska in še ožje v podregijo Kozjak.

Pozdrav z idiličnega Košenjaka

Založnik: Planinsko društvo Dravograd

Foto: Zdenko Kupčič

Izdana 2010

Pernice

Pernice so naselje, ki se nahaja med Gortino, Kozjim vrhom in Bistriškim jarkom. Na Pernicah se nahajajo cerkev sv. Simona in Jude Tadeja, dom krajanov, večji spomenik NOB, nekdanje Planinsko zavetišče pri Knezu, kjer se nahaja vpisna skrinjica in več kmetij.

Cerkev sv. Simona in Jude na Pernicah

Župnijska cerkev sv. Simona in Jude na Pernicah se prvič omenja leta 1368. Leta 1494 so jo poškodovali Turki, leta 1510 pa je bila obnovljena in dobila poznogotski videz. Cerkev ima pred zahodno fasado prizmatičen zvonik s poznogotskimi zvonovimi linami. Poligonalno zaključčen prezbiterij ima baročno poslikane vogalnike. Cerkevna ladja ima raven strop. Notranja oprema je baročna z glavnim in dvema stranskima oltarjema. Cerkev obdaja obzidano pokopališče, pod njim pa stoji baročno župnišče z gospodarskim poslopjem

CERKEV SV. JERNEJA

Na Svetem Jerneju nad Muto stoji župnijska cerkev sv. Jerneja, prvič omenjena leta 1382. Sedanja stavba je iz leta 1625 in ima obnovljeno leseno skodlasto streho. Cerkev je enoladijska s kvadratnim prezbiterijem in prizmatičnim zvonikom. Ladja ima lesen raven strop, prezbiterij pa je banjasto obokan. Oprema cerkve je baročna. Ob cerkvi je pokopališče, pod njo pa baročna zgradba župnišča.

Kraj se ponaša tudi z orjaškimi lipami, ki so hišna drevesa in imajo velik ambientalni pomen. Lipa na kmetiji Herk ima obseg debla 830 cm in sodi med največje slovenske lipe. Lipa na kmetiji Primož ima obseg debla 762 cm in je s svojimi 30 m višine najvišje drevo v širši okolici. Na kmetiji Ižek raste pet orjaških lip. Lipa z obsegom debla 894 cm je enodebelna in je druga najdebelejša lipa v Sloveniji. Kot taka ima izreden dendrološki pomen, ker ni zračenka kot trenutno največja slovenska Najevska lipa. Na območju bivše kmetije Lapovnik raste pet lip z obsegi 605, 481, 485, 373 in 383 cm.

Jakobova pot

Foto: Izidor Kotnik

Izdaja: Kozjanski park

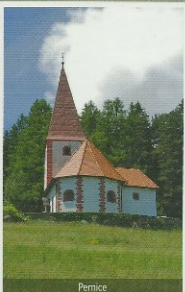
Jakobova pot / Jakobsweg / The Way of St. James

Sv. Jernej nad Muto

Črnača

Perince

BRICNIK

Bricnik je 1017 metrov visok vrh, ki se nahaja v hribovju Kozjak in sicer nad Muto. Na vrhu, ki ga prerašča gozd, se nahaja vpisna skrinjica z vpisno knjigo in žigom (žig KPP pa se nahaja pri Zavetišču Onuk - Glavar) ter miza in dve klopi, v bližini pa se nahaja še manjše znamenje.

Muta

Foto: M. Kambič

Poslano: Leta 1984 v Kočevje

KRAJEVNA SKUPNOST REMŠNIK

Remšnik je zanimiva vasica, ležeča tik ob avstrijski meji. Kraj je zelo privlačen in primeren za nedeljske družinske izlete. V prijetnem kmečkem ambientu vam postrežejo najrazličnejše kmečke dobrote. Večjim skupinam pa predstavijo tudi program Celostnega razvoja podeželja. Zanimivosti Remšnika so: podzemna kraška jama, imenovana Herkova jama, cerkvice Sv. Pankracija, kjer je razgled na obe strani meje, v bližini Remšnika je zapuščen rudnik, v katerem najdemo zanimive minerale.

Remšnik mlin

Foto: Valtl Anka

OŽBALT

Po magistralni cesti Maribor - Dravograd, speljani ob reki Dravi, dosežemo mimo hidroelektrarne Ožbalt istoimensko naselje. Obcestno naselje na nadmorski višini 306 metrov ima podružnično šolo, pošto, cerkev, bencinsko črpalko, gostilno, trgovino in zobozdravstveno ambulanto, torej vse, kar potrebuje prijazen kraj. Ožbalska mladina si skuša urediti športna igrišča, neposredno ob elektrarni je manjši bazen, ki pomaga blažiti poletno vročino.

CERKEV

Cerkev v Ožbaltu je osrednji krajevni sakralni in kulturni spomenik. Zgradili in posvetili so jo leta 1813 in z njo nadomestili prejšnjo premajhno kapelico. Prostorska stiska je bila še posebej očitna na god sv. Ožbalta 5. avgusta, ko so številni romarji v kapelici molili za zdravje ljudi in živine. Skozi stoletja je bila cerkev znano in priljubljeno romarsko svetišče. Zadnja temeljita obnova cerkve je bila končana leta 1997. Cerkevno notranjost krasijo poleg oltarja z začetka prejšnjega stoletja tudi kipi, posvečeni svetnikom priprošnjikom za zdravje živine: sv. Ožbalt, sv. Lenartu in sv. Antonu Puščavniku. Vse lesene kipe je izrezal takratni župnik in tudi pobudnik za gradnjo nove cerkve Matija FLEISCHMAN. Cerkev je enoladijska, zgrajena v negotskem slogu.

HIDROELEKTRARNA OŽBALT

Reka Drava je zaradi izdatnega vodnega toka in oblike doline omogočila gradnjo hidroelektrarn. Ena takih je tudi v Ožbaltu. To je četrta elektrarna na slovenskem delu Drave. Zidati so jo začeli leta 1957, prvo električno energijo pa je proizvedla tri leta kasneje. Njena letna zmogljivost je 314 milijonov kWh, izkorišča 17,4 metra padca, jezero, nastalo z zaježitvijo, pa je dolgo 12,7 kilometrov.

Brezno – Ožbalt

Foto: Anka Radlje-Selnica

RDEČI BREG

V okolici lovske kočice LD Podvelka in cerkve sv. Ignacija najde popotnik čas za počitek v mirni neokrnjeni naravi. To sta imenitni izletniški in razgledni točki, saj omogočata krasen pogled na vse strani, predvsem na obronke Kozjaka. Leta 1769 zgrajena znamenita cerkev sv. Ignacija se ponaša z baročno notranjostjo, ki jo krasi glavni oltar mariborskega kiparja Josefa Strauba. Zelo znano je vsakoltno srečanje vernikov na zadnjo nedeljo v juliju, ko goduje sv. Ignacij. Enkrat na leto pa je na širšem območju GLANČNIKA nekoliko bolj živahno. Prav tu je namreč vsako leto že tradicionalna kolesarska tekma za Slovenski pokal.

LOVSKA KOČA

Lovska kočica na GLAČNIKU se imenuje po mariborskem odvetniku Glantschnihgu. Okoli leta 1880 je začel v njeni okolici saditi eksotična drevesa, med drugim tudi zeleno duglazijo, pa cipreso, sitko, omoriko, kavkaško jelko, cemprin, japonski macesen in rumeni bor. Ponudba sedanjega lastnika te kočice, LD Podvelka, zajema: - lovski turizem za domače in tuje goste -prenočišče za 25 oseb, hkrati pa je to - turistično-planinska postojanka na Koroški transverzali. Do Glančnika je možen dostop iz Lehna, Podvelke, Lovrenca na Pohorju in Ožbalta.

BRABERJEVA DOMAČIJA

Ob cesti Lehen-Rdeči breg stoji Braberjeva domačija. Leta 1875 so jo postavili Italijani, grajena pa je v posebnem stilu. Na spodnji strani hiše se razprostira zelo stara brajda.

HLEBOV VODNJAK

Od Glančnika vodi markirana pot, ki poteka mimo zaščitene kmetije Žumer in 36m globokega Hlebovega vodnjaka do cerkve sv. Ignacija. Na tej trasi načrtujejo ureditev gozdne učne poti.

CERKEV SV. IGNACIJA

Je podružnična cerkev sv. Lovrenca na Pohorju, z domicilom v občini Podvelka. V sedanjosti stoji od leta 1759. Je edina cerkev v Sloveniji, imenovana po ustanovitelju jezuitskega reda. Ignacij Lojolski je bil Španec, umrl je leta 1556. Znamenitosti cerkve so oltar, lesteneč in angeli na obokih, ki pa so zaradi kapilarne vlage in vlage ozračja počrnili, danes je to duhovno središče slovenskih jezuitov in lovrenške župnije. obe stavbi ob cerkvi sta namenjeni zgolj interni uporabi duhovnega poglobljanja skupin.

Foto: F. Mauer

Razgledica izpolnjena, vendar nikoli ni bila poslana

RIBNICA NA POHORJU

Ribnica na Pohorju je gručasto naselje v osrednjem delu Pohorja. Je središče občine Ribnica na Pohorju in sedež Župnije Ribnica na Pohorju. Naselje leži na prevalu med dolinama potokov Velke in Vuhreščice ter njihovih pritokov. V srednjem veku je skozi kraj vodila tovarna pot iz Dravske v Mislinjsko dolino.

Zgodovina

Staro jedro kraja, nad katerim je soseska novih hiš, se je razvilo okoli župnijske cerkve sv. Jerneja. Kraj se v starih listinah prvič omenja leta 1266 kot Reyvinich v posesti benediktinskega samostana Št. Pavla iz Labotske doline. Ribnica je 1372 postala sedež samostojne župnije. V preteklosti so se prebivalci ukvarjali z gozdarstvom, žganjem apna, mlinarstvom in živinorejo. Še prav posebej je bil kraj znan po steklu, ki so ga iz tamkajšnjih glažut prodajali celo v Italijo. Ta dejavnost je na prehodu iz 19. v 20. stoletje propadla. V 18. in 19. stoletju so se izboljšale prometne zveze. Pošta je pričela delovati 1871.

Ribnica na Pohorju

Foto: Urška Šantl Urh

PLANINSKA KOČA PESNIK

Planinska koča Pesnik se nahaja na višini 1101 meter na travnati planoti na Ribniškem Pohorju. Stavba je bila zgrajena že pred drugo svetovno vojno, a je do leta 1945 predstavljala del prostorov Gozdne uprave. V tem letu jo je v najem vzela mariborska podružnica Slovenskega planinskega društva in jo julija 1945 preimenovala v Zavetišče na Pesniku. Ker je bila Ribniška koča na Pohorju med vojno požgana, je bil pomen zavetišča še toliko večji.

Leta 1970 je kočo prevzelo PD Radlje ob Dravi. Zaradi slabega obiska in nujnosti obnovitvenih del so kočo po petih letih povsem zaprli, ponovno pa je zaživela leta 1992. Decembra 2013 so začeli z novimi obnovitvenimi deli, ki so se zaključila z uradnim odprtjem 5. aprila 2014.

Koča je stalno odprta. V treh gostinskih prostorih je na voljo 35 sedežev, pri mizah pred kočo pa še dodatnih 50. V sobah je šest postelj, na skupnem ležišču pa 12 ležišč.

Z izjemo južne strani, kjer razgled ovirajo severna pobočja Pohorja, se nam od koče odpre čudovit razgled. Na vzhodu najprej opazimo hriboviti svet Ribniško-Lehenskega podolja, za njim pa Dravsko dolino do Maribora. Od jugozahoda proti severozahodu se razprostirajo številna slemena, ki se spuščajo od glavnega pohorskega hrbta proti dolini Drave. Za Pohorjem vidimo Svinško planino in Koralpe. Na severni strani se nam odpre zelo lep razgled na Košenjak in Kozjak.

Natura 2000 in rastlinstvo Pohorja

Foto: Martin Vernik, Pomladna barvitost pohorskih planj

RIBNIŠKA KOČA NA POHORJU

Ribniška koča se nahaja na nadmorski višini 1507 metrov na manjši planoti tik pod Malim Črnim vrhom. Predhodnico današnje koče je na bližnjem Ribniškem sedlu leta 1932 odprla mariborska podružnica Slovenskega planinskega društva. Leta 1942 je bila stavba požgana, Planinsko društvo Maribor Matica pa je novo odprlo leta 1949. Leta 1971 so jo predali PD Radlje ob Dravi, a je to ni uspelo sproti obnavljati, zato jo je dve leti pozneje zaprlo.

Leta 1976 je bilo ustanovljeno Planinsko društvo Sladki Vrh, ki je še istega leta prevzelo Ribniško kočo. Začelo jo je obnavljati in jo dve leti pozneje tudi odprlo. PD Paloma Sladki Vrh pa skrbi za sprotno obnovo koče. Tako so pred kratkim uredili planinsko sobo, ki sprejme do 40 obiskovalcev.

Koča je stalno odprta, razen v maju, juniju, septembru in oktobru, ko ob ponedeljkih ne obratuje. V gostinskem prostoru je za goste na voljo 90 sedežev, v desetih sobah pa 40 postelj. Apartmaji zagotavljajo še 18 ležišč, skupna ležišča pa 28. Tik pred kočo je manjši zimskošportni center s tremi vlečnicami, mimo koče pa je speljana tudi znana pohorska smučarsko tekaška proga.

Ribniške koče na Pohorju se je zaradi odličnega razgleda in lepe zgradbe oprjel naziv »Kraljica pohorskih planinskih postojank«. Kar se tiče razgleda, je najvidnejši bližnji Jezerski vrh, naprej proti vzhodu pa opazimo greben Pohorja in del Dravske doline z Mariborom. Na zahodni strani se v bližini dvigata Črni vrh in Velika Kopa, ki veljata za najvišja pohorska vrhova. Na severni strani vidimo Ribnico na Pohorju, Janževski vrh, Rdeči breg, del Dravske doline z Radljami ob Dravi ter skoraj celotno pogorje Kozjaka.

Za še boljši razgled se je vredno povzpeti na bližnji Mali Črni vrh. Z njega se nam na južni strani odpre razgled na Mislinjsko dolino, Graško goro, Paški Kozjak in Posavsko hribovje. Na zahodni in severozahodni strani vidimo Kamniško-Savinjske Alpe, Obir, Uršljo goro, Peco, Svinško planino in Golico.

Ribniška koča na Pohorju

Poslano: 30.7.1959 v Ravne na Koroškem

Ribniška koča na Pohorju (1530m)

Ribniška koča – 1530m

Ribniška koča na Pohorju, pozimi, Slovenija, Jugoslavija

Foto: I. Šumljak

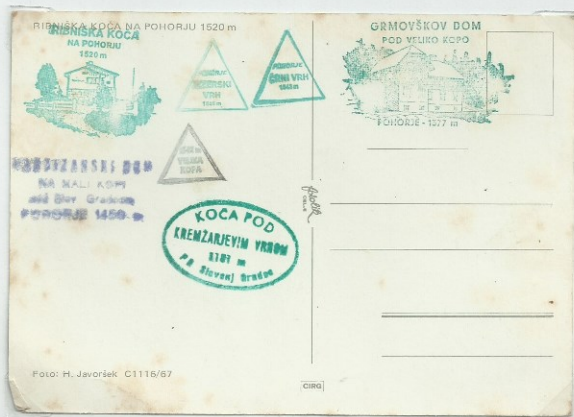
Poslana: 22.10.1968 s pošte Maribor v Kočevje

ČRNI VRH

Črni vrh je najvišji vrh Pohorja. Vzpenja se nad Slovenj Gradcem in dolino reke Mislinje. Njegov vrh je izrazito uravnan, kar je tudi sicer značilnost pohorskih vrhov. Izlet je kljub višini izrazito nezahteven, pot pa se večinoma zložno vzpenja. Hodimo skozi posamezne zaplate smrekovega gozda in preko širokih in razglednih travnikov. Najprej nam pade v oči sosednja Velika Kopa. Uršlja gora je kot na dlani, za njo pa se dviga Peca in preostali karavanški vrhovi. V daljavi se vidijo vzhodni vrhovi Kamniško-Savinjskih Alp. Na vrhu je vpisna skrinjica, klopi, razgledna tabla in škorjanka, nekdanje začasno bivališče pohorskih oglarjev. Ko se na vrhu ozremo na pot, ki smo jo prehodili se pod nami odpre pogled na mehko pokrajino pokrito s širokimi iglastimi gozdovi. Preko njih se vlečejo travnati pasovi smučarskih prog in širokih pašnikov. Nobenih strmin, prepadov, hitrih vzponov, grap, le mehko valovanje pohorske pokrajine, ki nas z dobro energijo odnaša v svoj drugačen svet.

Zanimivost razglednice v planinskih žigih iz takratnega obdobja na tem območju.

Pohorje Črni vrh 1543 (Najvišji vrh Pohorja)

Pogled na Kopo, Kobansko in Golico

Foto: Foto Anka, 2001

Izdal: Župnijski urad

GRMOVŠKOV DOM POD VELIKO KOPO

Dom pod Veliko Kopo leži na nadmorski višini 1377 metrov na skrajnem zahodnem in najvišjem delu Pohorja, ki povezuje Mislinjsko in Dravsko dolino. Prva koča pod Veliko Kopo je bila zgrajena leta 1937 in je hitro postala pomembna postojanka za izletnike in ljubitelje zimskega športa. Med drugo svetovno vojno, oktobra 1942, je bila požgana. Planincem je uspelo zgraditi novo, a je bila še pred otvoritvijo, ki so jo načrtovali za 1. junij 1947, ponovno požgana. Planincev tudi to ni ustavilo, tako da so jo zgradili še tretjič in jo slavnostno odprli julija 1954. Ime je koča, ki jo upravlja Planinsko društvo Slovenj Gradec, dobila po dolgoletnem zaslužnem predsedniku društva.

Dom obdaja gozd, zato je najbolje, da se po razgled odpravimo na Veliko Kopo, drugi najvišji vrh Pohorja. Od tam v bližini najprej opazimo obširna smučišča in vlečnice. Na vzhodni in severovzhodni strani se nam odpre pogled na celotni hrbet Pohorja vse do Maribora, na severni strani pa opazimo avstrijske Alpe. Na zahodni in južni strani je pod nami Mislinjska dolina s Slovenj Gradcem, na zahodu pa opazimo tudi Peco, Olševo, Uršljo goro in Raduho. Na jugozahodni strani vidimo Velenje, Kamniško-Savinjske Alpe, Menino planino in Golte.

Planinski dom na Pungartu, 1936

Razglednica je preslikava originala

POČITNIŠKI DOM PARTIZANKA NA MALI KOPI

1443 m, stoji na južni strani vrha Mala Kopa (1524 m) in spada v razloženo naselje Legen (št. 168). V spomin na pohorske partizane so ga zgradili prebivalci Mislinjske doline in ga 22. julija 1955 odprli kot Partizanski dom na Mali Kopi. O tem govori spominska plošča pri vходу v dom. Dom je bil v lasti Občinskega odbora ZZB NOV Slovenj Gradec, leta 1996 pa ga je ta prodal Občini Slovenj Gradec. Podjetje Gorski turistični center Kope iz Slovenj Gradca je leta 1974 zgradilo dodatni objekt s samopostrežno restavracijo in dodatnimi ležišči. Na Mali Kopi se prvič srečamo z Evropsko pešpotjo E-6, ki vodi od Baltika do Jadrana.

Če se z vrha Male Kope ozremo proti Dravski dolini, vidimo vas Sv. Primož na Pohorju s kmetijami, raztresenimi po pobočju Male Kope, in jedrom pri cerkvi in šoli. Tam je bila 8. januarja 1944, prav na obletnico padca 1. pohorskega bataljona na Osankarici, ustanovljena 11. slovenska narodnoosvobodilna brigada Miloša Zidanška, imenovana tudi Pohorska brigada. Vanjo so bili vključeni borci Pohorskega odreda in Koroškega bataljona. Brigada je imela velik pomen za razvoj narodnoosvobodilnega gibanja v tem delu Slovenije. Čeprav je delovala na celotnem Pohorju, je 2. junija 1944 na Kaštvskem sedlu pod Malo Kopo izbojevala eno najpomembnejših zmag, saj je po srditem boju pregnala Nemce in s tem ustavila njihovo veliko ofenzivo proti partizanskim enotam na Pohorju. Malo pod Partizanskim domom na j. strani je od maja 1944 delovala partizanska bolnišnica KRN, sicer ena izmed znamenitih Pavčkovih partizanskih bolnišnic.

Partizanski dom na Mali Kopi – 1494m.

Kot zanimivost na hrbtni strani napisan datum obiska kočee – 1.10.1967

Koča Planinc

Koča stoji na severovzhodnem delu Pohorja na višini 1010 metrov v neposredni bližini nekdanje spodnje postaje smučarske vlečnice Kaštivnik, ki poteka do Male Kope. Prvotno se je koča imenovala Tajzl, ob prenovi pa so jo preimenovali v kočo Planinc. Jeseni leta 2007 so postavili novo štirisedežnico, ki poteka do vrha Male Kope in je pripomogla k porastu smučarskega turizma. Planinski dom je že vse od leta 1946 v lasti Planinskega društva Vuzenica, ki mu je leta 1999 dozidalo prizidek, leta 2001 pa ga v celoti obnovilo.

Kočo najpogosteje obiščejo planinci in smučarji, zaradi dostopnosti z avtomobilom pa je primerna tudi za šolo v naravi, planinsko in smučarsko šolo ter izvedbo različnih seminarjev. Koča Planinc se ponaša tudi z več kot sto let staro hruško, ki raste na njenem dvorišču. Deblo na najdebelejši točki premore kar 350 centimetrov.

Pohorje nudi številne možnosti za pohodništvo in kolesarjenje. Eno od izhodišč je lahko koča Planinc, ki je zaradi svoje lege kot nalašč tudi za daljše počitnice v naravi.

Koča Planinc 1010 m

Avtor: Franček Hribernik

Založnik: PD Vuzenica

Tisk: Tiskarna Babič 2003

KREMŽARJEV VRH

Kremžarjev vrh se nahaja visoko nad Slovenj Gradcem, saj se tu Pohorje iz zahodne smeri prvič povzpne krepko nad 1000 metrov nadmorske višine. Pokrajina je tipično pohorska. Povsod široki gozdovi v katere se širijo cvetoči travniki samotnih gorskih kmetij. Pa vendar marsikje na pobočjih Pohorja nad dolino Mislinje gozd ponovno osvaja ozemlja, ki so mu jih nekoč odvzeli za pašo in košnjo. Vrh je poraščen in zato nerazgleden, a se bomo zato toliko bolj zaužili razgledov nad košenico tik pod vrhom. Proti zahodu so pobočja pogosto kar precej strma in nič kaj mehko zaobljena kot južneje na Veliki Kopi ali Črnem vrhu. Kemžarjev vrh, pa tudi planinska kočča pod njim, sta zlasti priljubljena pri planincih, ki prečijo Pohorje. Je prvi ali zadnji višji vrh na poti preko 60 kilometrov dolgega pogorja. Na vrhu se nahajata vpisna skrinjica in žig.

Foto: F. Mauer

SLOVENJ GRADEC

Slovenj Gradec je sedež mestne občine v Sloveniji ter upravno, gospodarsko, kulturno, bančno, informacijsko, zdravstveno, oskrbovalno in prometno središče Mislinjske doline in deloma tudi koroške statistične regije^{[3][4][5]}. Do razpada Avstro - Ogrske novembra 1918 je bilo mesto del Štajerske ter je del Koroške statistične regije od leta 2005. Samo mesto Slovenj Gradec ima 7249 prebivalcev (2020). V Slovenj Gradcu sta Splošna bolnišnica z urgentnim centrom za Koroško regijo in Šaleško dolino, Fakulteta za zdravstvene in socialne vede, Fakulteta za tehnologijo polimerov in Šolski center Slovenj Gradec z Gimnazijo Slovenj Gradec in višjo strokovno šolo. Poglavitni slovenjegraški kulturni ustanovi regionalnega pomena pa sta Koroški pokrajinski muzej in Koroška galerija likovnih umetnosti (glej spodaj), pa tudi Knjižnica Ksaverja Meška in Glasbena šola Slovenj Gradec. Zaradi srečevanj umetnikov iz vsega sveta na pobudo slikarja in kulturnega organizatorja Karla Pečka je bil Slovenj Gradec leta 1989 s strani generalnega sekretarja OZN proglašen za mesto miru.

Slovenjgradec

Letnica: 1926

Založil: K. Bastiančič

Razglednica potovala v Ljubljano leta 1927

Slovenjgradec

Potovala 2.6.1957 v Ravne na Koroškem

SLOVENJGRADEC

Potovala 22.4.1975 v Maribor

SVETI ROK

Župnijska cerkev sv. Roka se nahaja v raztresenem naselju Sele. Od cerkve, ki je bila zgrajena v začetku 16. stoletja in katera pa je bila pozneje še deloma dozidana, se nam odpre lep razgled predvsem proti severovzhodu, kjer vidimo del koroških hribov. Cerkev sv. Roka oz. župnijo, pa je v preteklosti zaznamoval Franc Ksaver Meško, slovenski pisatelj in duhovnik, kjer je dobri dve desetletji ustvarjal in župnikoval.

Slovenska planinska pot – 59

Foto: C. Velkovrh, 1998

POŠTARSKI DOM POD PLEŠIVCEM

Dom stoji na sončni jasi ob robu gozda na vzhodnem pobočju Kozjega hrbta, vzhodne rame Uršlje gore ali Plešivca.

Razgled

Proti severu in vzhodu, proti jugu in zahodu ga zakriva gozd. Na severu vidimo v bližini hribovje Selovec med Mežo in Mislinjo, za njim pa nekaj višjo Črneško goro; na severovzhodu se dviga Košenjak; na vzhodu vidimo obsežni jugozahodni del Pohorja od Črnega vrha do zadnjih nižjih vrhov proti Dravogradu, pod njim pa del Mislinjske doline in tudi majhen del Slovenj Gradca.

Poštarski dom

Potovala 19.8.1957 v Skopje, Makedonija

DOM NA URŠLJI GORI

Uršlja gora je prijetna postojanka v vseh letnih časih, saj vsak mesec prinese nekaj novega. Kot pravijo, bi lahko izpostavili obdobje konec maja in začetek junija, saj takrat cvetijo pogačice, ki so na pogled res čudovite.

Obisk doma je primeren za različne vrste pohodnikov, tudi za družine z otroki, saj lahko izbirate med lažjimi in težjimi vzponi.

Uršlja gora se lahko pohvali z najvišjo ležečo cerkvijo v Sloveniji

Obiskati dom je vredno zaradi lepote, ki jih prinašajo gore v tem delu Slovenije, na gori pa najdete tudi najvišje ležečo cerkev v Sloveniji, ki je posvečena sveti Uršuli, zgrajena je bila leta 1602 in ima prav posebno zgodovino.

Od doma oziroma njegove bližnje okolice se nam odpre lep razgled na Koroško, Šaleško dolino in velik del Štajerske. Za razgled proti zahodu pa se je vredno povzpeti na slabih 10 minut oddaljen vrh Uršlje gore, saj se boste tam lahko resnično naužili lepote tega dela Slovenije.

Cerkev na Uršlji gori

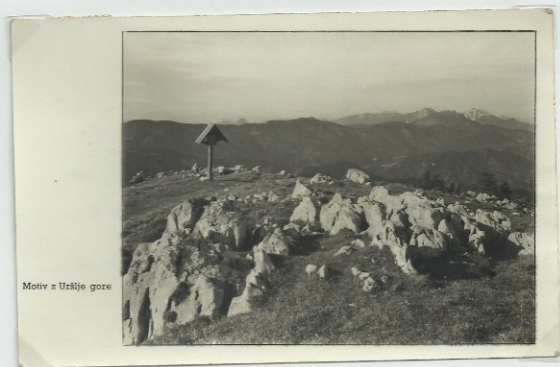
Poslana 28.8.1978 na Muto

Dom na Uršlji gori 1669m
Poslana 5.7.1957 v Skopje

Motiv z Uršlje gore
Poslana 16.8.1958 v Beograd

Dom na Uršlji gori
Poslana 7.8.1958 v Beograd

Dom na Uršlji gori 1696m
Poslana 14.8.1972 v Podvelko

Kuverta z dotiskom, osebno znamko, priložnostnim žigom in poštnim žigom.
Izdalo Koroško Filatelistično Društvo.

Maksi karta Uršlje Gore

Založnik P.D. Prevalje

Foto: J. Žalig

Pozdrav z Uršlje Gore Prežihov Voranc, Dr. Franc Sušnik, Leopold Suhodolčan

Poslana 16.10.1988 v Prevalje

KRIŽAN

Na poti med Uršljo goro in Andrejevem domu na Slemenu je za pohodnike izhodiščna točka Križan. Včasih je tam stala kmetija, danes pa tam najdemo pašno skupnost.

Križan 1043m

Poslana 29.7.1967 v Črno na Koroškem

Poštni žig: Podgorje pri Slovenj Gradcu

ANDREJEV DOM NA SLEMENU

Andrejev dom na Slemenu leži na nadmorski višini 1096 m v prijetnem zavetju gozdov v mirnem okolju, kjer je še ohranjena narava, ki nas v vseh letnih časih preseneča s svojo lepoto. Iz Slemena vodijo peš poti na Uršljo goro slabe tri ure hoda, Smrekovec tri ure in tri ure hoda do Svetega Križa nad Belimi Vodami in naprej na Raduho.

Prijetni so tudi krajši sprehodi po kmetijah Šentvida, v vas Javorje, kjer je najvišje ležeča osnovna šola v Sloveniji. Od tam je čudovit razgled na Smrekovško pogorje, Savinjske Alpe, Raduho, Olševo, Peco in Uršljo goro.

Poslano 11.8.1958 v Beograd

Foto: Pelikan Celje

Andrejev dom na Slemenu
Poslana 5.5.1962 v Topolščico
Foto Pelikan Celje

Andrejev dom na Slemenu
Poslana 6.5.1964 v Ljubljano
Foto Pelikan Celje

DOM NA SMREKOVCU

Za res čudovite razglede daleč okrog se je vredno povzpeti na nadmorsko višino 1377 metrov, kjer stoji dom na Smrekovcu. Razgled od kočice se vije nad celotno Šaleško dolino in del Pohorja, v lepem vremenu je razgled vse do Slemena nad Zagrebom. Še lepši pa je s samega vrha Smrekovca. Od tod je veliko možnosti za treking pohode, prav tako pa tudi kolesarjenje po okoliških hribih.

Smrekovec (1577 m) je najvzhodnejši vrh Smrekovškega pogorja, dolgega gorsko hrbta, ki se na z. naslanja na Raduho, na jugovzhodu pa na Golte in na vzhodu prehaja v gričevje nad Šaleško dolino. Na severu se pogorje spušča v povirje Bistre in Javorsko potoka, na jugu pa v povirje Krumpaha in Žepa. Po hrbtu, ki je razvodje med Mežo in Savinjo, teče stara deželna meja med Štajersko in Koroško. Smrekovec je najmlajši vulkan na Slovenskem. V gorskem hrbtu so izoblikovani kopasti vrhovi s širokimi prevali. Na pobočjih raste smrekov gozd, na višinskih območjih, zlasti na južni strani, so obširne planine. Na nižjih stranskih slemenih so samotne hribovske kmetije. Na pogorju, zlasti na Komnu, raste za to pogorje značilna flora, ki drugod po Sloveniji ne raste: kuštravi in najmanjši jeglič, katančevolistna penuša in beli kosmatinec.

Kočica na Smrekovcu 1380m

Poslana 11.8.1958 v Beograd

Smrekovec

Razglednica izpolnjena z datumom 25.4.1967, vendar nikoli poslana

Izdaja: Fotolik Celje

Koča na Smrekovcu

Poslana 18.3.1968 v Ravne na Koroškem

Foto: I. Šumljak

Izdaja: Kvarner Express

KOČA NA LOKI POD RADUHO (1534m)

Koča na Loki je izhodišče za pohod na Raduho (2062 m). Z roba nad kočjo je lep razgled proti jugu na Zgornjo Savinjsko dolino in na gore nad njo. Nekaj metrov nad kočjo je lesena kapela svetega Križa, kjer se občasno opravlja sveta maša. V toplih poletnih mesecih lahko obiščete tudi pol ure oddaljeno Snežno jamo na planini Arto, najvišje ležečo turistično jamo v Sloveniji.

Z roba nad kočjo se odpira prelep razgled proti jugu na Gornjo Savinjsko dolino in na gore nad njo. Razgled proti vzhodu zakrivajo bližnji vrhovi okrog planine Javorje. Od jugovzhoda do jugozahoda se v daljavi razprostira Menina planina in nekaj najbolj vzhodnih vrhov Savinjskih Alp nad Lučnico. Na zahodni strani se v bližini dviga Raduha, severno sta vrhova Lanež in Jelovec. Koča na Loki pod Raduho se nahaja v zgornjem delu planine Loka, na vzhodnem pobočju Raduhe, tik nad gozdno mejo.

Koča na Loki
Poslana 25.8.1958 v Beograd

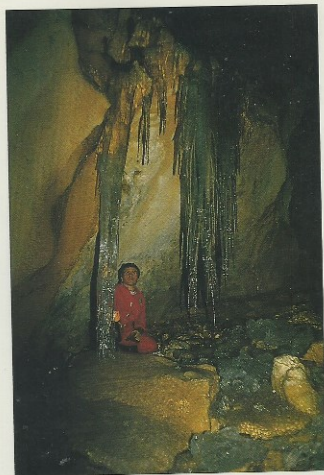
SNEŽNA JAMA

Snežna jama na Raduhi je najvišje ležeča turistična jama v Sloveniji in ena izmed najvišjih v Evropi. Posebnost te 10 do 12 milijonov let stare jame je večni led v vhodni, Ledeni dvorani in velika količina jamskega mleka – malgonita, ki je odložen po stenah v obliki oblog ali najrazličnejših kapniških tvorbah. Tudi ostalo kapniško bogastvo se lahko brez sramu primerja s kapniki v najlepših turističnih jamah pri nas in v tujini, med drugim mogočni stebri (tudi drugi najvišji v slovenskih jamah, visok 21 m), zavese in ostale aktivne sigaste tvorbe, stalagniti in stalaktiti. Poleg tega je jama bogata z jamsko favno. Odkritih je bilo kar sedem vrst slepih jamskih hroščev. Pri raziskovanju usedlin pa so našli tudi zobe morskega psa. Jamo so odkrili člani Jamarskega kluba Črni Galeb iz Prebolda, 23. avgusta 1981. Že pred tem je leta 1938 kraško udornico, kjer je bil nekaj metrov ledeni sneg, registriral in vnesel v slovenski kataster jam, jamski biolog Egon Pretner. Preboldski jamarji so jamo po odkritju notranjih delov, opravljenih raziskavah in izdelanemu načrtu jamo odprli za turistične ogleda 14. julija 1990. Od takrat dalje vseskozi skrbijo za strokovno in varno vodenje po jami.

Snežna jama – Raduha

Izdaja: Jamarski klub Prebold

Foto: S. Ramšak

SNEŽNA JAMA – RADUHA

Slovenija

RADUHA

Raduha je najvišji gora vzhodnih Savinjskih Alp. Gre za dolgo apnenčasto sleme, ki je na severozahodu strmo odsekano, z južne in vzhodne strani pa položno, poraslo z gostimi gozdovi in prijetnimi visokogorskimi travniki.

Raduha je dolgo in plečato pogorje v vzhodnem delu Kamniških in Savinjskih Alp. Njegovo sleme se vleče v smeri jugozahod - severovzhod. Strmo je odsekano na severozahodni strani, kjer se z višine spuščajo do gozdne meje strme stene. Jugovzhodno pobočje je položnejše; poraslo je z gozdom in proti vrhu z ruševjem, površina je travnata. Ozka soteska Savinje med Lučami in Solčavo loči Raduho od osrednjega dela Kamniških in Savinjskih Alp. Preval Sleme (1254 m) na s. veže pogorje Raduhe z Olševo, ki spada v Karavanke. Dolina Dupljenka ločuje na vzhodni strani Raduho od Smrekovskega pogorja. Najvišji vrh pogorja je Velika Raduha (2062 m), malo nižja je bližnja Mala Raduha (2029 m) na severni strani, pomembnejši pa je še Lanež (1925 m) v severovzhodnem slemenu nad planino Grohat. Na Raduhi je več planin, kjer pasejo živino; najpomembnejše planine so Vodol, Javorje, Loka in Arta na vzhodni in jugovzhodni strani ter Grohat na severni strani slemena. Naravna zanimivost so kraške vrtače, kotlički in jame; najbolj znana je 1062 m dolga Snežna jama (1556 m) z ledenimi kapniki, ki so jo odkrili šele leta 1981. Na Raduhi raste bogata alpska flora: pogačice, dlakavi sleč, sinjezeleni kamnokreč, Clusijev svišč, lepi jeglič, Zoisove zvončice, planike in še mnoge druge vrste.

Raduha 2062m

Založnik: PD Mežica

Foto: R. Vončina

KOČA NA GROHATU POD RADUHO

oziroma Koča v Grohotu pod Raduho (1.460 m) je planinska postojanka, ki stoji v spodnjem delu planine Grohat pod severnim ostenjem Raduhe. Prvotno zavetišče je bilo postavljeno na planini Grohat junija 1948 nekoliko višje od sedanje koče. Leta 1973 mu je na istem mestu sledila novejša planinska postojanka, odprta ob osemdeseti obletnici Slovenskega planinskega društva, ki pa jo je porušil snežni plaz (1986). Nova koča je bila zgrajena 100 m nižje, varna pred plazovi, 14. septembra 1991. Z njo upravlja PD Mežica.

Koča na Grohatu 1695m

Foto: R. Vončina

Založnik: PD Mežica

Koča na planini Grohat pod Raduho 1460m (Zimska)

Foto: R. Vončina

Založnik: PD Mežica

Koča na planini Grohat pod Raduho 1460m (Poletna)

Foto: R. Vončina

Založnik: PD Mežica

OLŠEVA

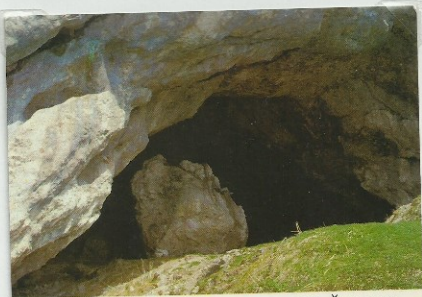
Olševa je grebenska gora v vzhodnih Mežiško-Solčavskih Karavankah ob meji z Avstrijo. Njen greben je nekdanj ločeval zgodovinski pokrajini Koròško in Štajersko. Poleg glavnega vrha, 1.929 metrov visoke Govce, se v 5 km dolgem enakomerno razpotegnjenem grebenu nahajajo še vrhovi Obel kamen na zahodnem robu, ter Gladki vrh in Lepi vrh, slednji leži na vzhodnem robu grebena Olševe. Približno 200 metrov pod vrhom Oblega kamna se nahaja kamenodobno arheološko najdišče Potočka zijalka.

Pozdrav iz Podolševe

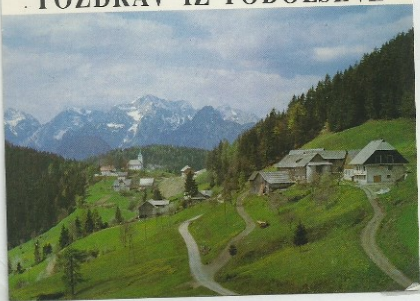
Založila: Kmetija Rogar

Foto: F. Ugovšek

Poslana: 26.9.1997 v Žalec

POZDRAV IZ PODOLŠEVE

SV. ANA V KOPRIVNI

Mnogo je katoliških cerkva po Sloveniji in po svetu, vsaka ima svojo zgodbo in zgodovino. Izjemno malo pa je tako skrivnostnih in privlačnih, kot je cerkev sv. Ane v Koprivni nad Črno na Koroškem. V njej je namreč kip zelo redke in edinstvene temnopolte Marije. Še vedno pa je črna Marija v Koprivni toliko odmaknjena od prve vasi in toliko medijsko neizpostavljena, da njenega obstoja ne poznajo niti ljudje na Koroškem, kaj šele drugod.

Oltar črne Marije v Koprivni

Foto: T. Jeseničnik

Izdal in založil: Župnijski urad Črna

PLANINSKO TURISTIČNA KMETIJA KUMER

Planinsko turistična kmetija Kumer, ki je od leta 1996 hkrati tudi planinski dom, leži na vrhu idilične koroške doline Koprivna. Od kmetije sega krasen panoramski razgled na dolino in okoliške vršace – Raduho, Olševo in Peco, blizu pa stoji cerkev sv. Ane z oltarjem črne Marije. Do kmetije lahko pridete tudi skozi dolino Tople.

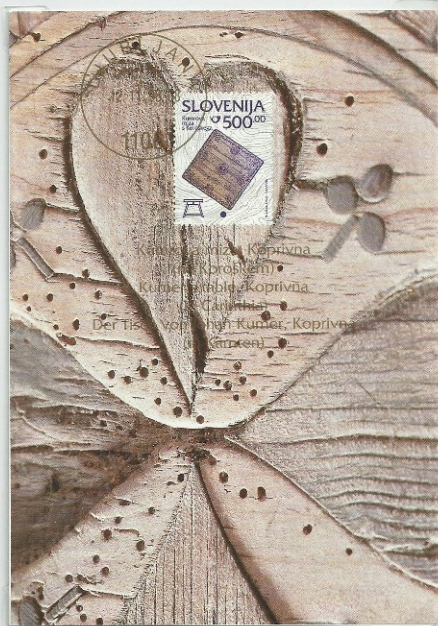
Planinsko turistična kmetija je odprta vse dni v letu, predstavlja pa odlično izhodišče za različne pohodniške poti, ki potekajo mimo kmetije – K24, K24 ultra trail, Koroška obhodnica, Hojnikova pot in Slomškova pot. V bližini so urejene kolesarske poti, ki segajo na območje sosedne Avstrije, mimo pa poteka tudi Slovenska – turno kolesarska pot. Planinsko turistična kmetija Kumer v okviru svojega društva PK Peca – Olševo, skrbi za urejenost kolesarskih in planinskih poti na Peco, Olševo in Topico v sosednji Avstriji.

Znamka izdana leta 1998

Kumrova miza

Miza nastala za družino Kumer leta 1865. Narejena je iz javorjevega lesa, mizno plošča pa je okrašena s češnjevim lesom.

PECA

Peca je najvzhodnejši dvatisočak v Sloveniji. Dokaj obsežno goro na južni strani omejujeta dolini Tople in Meže, na severu pa se dviga nad Podjuno. Najvišji vrh, 2.126 m visoka Kordeževa glava (nemško *Kordeschkopf*) leži v njenem južnem delu, je planotasta, porasla pretežno s travo in nizkim rušjem. Proti severozahodu se zložno spušča na Knipsovo sedlo (2.012 m), koder se nahaja planinski mejni prehod. Od tod se v isti smeri vzpne na srednji Končnikov vrh (*Knieps*, 2.109 m), kjer se začne greben proti drugemu najvišjemu vrhu, 2.113 m visoki Bistriški špici (*Feistritzer Spitze*) in zadnjemu dvatisočaku Veški kopi (*Wackendorfer Spitze*, 2.074 m). Slednja dva vrhova ležita povsem na avstrijski strani.

Peca 2014m – pogled
na Kamniške planine

Poslana 13.5.1936 v

Južna stena Pece

Založila: Podružnica
SPD Peca, Mežica

ULETOVA KOČA

Odbor SPD Peca za Mežico in Črno je začel leta 1926 zbirati sredstva in material po podežjih in planinskih društvih po Sloveniji. Precej denarja in drugih uslug je prispeval Rudnik Mežica, les pa so podarili okoliški kmetje.

Najprej so planinski delavci z udarniškim delom zgradili več kot 4km dolgo kolovozno pot iz Podpece na Malo Peco (1654m), po kateri je bilo možno s konjsko vprego dostavljati gradbeni material na gradbišče. Za izdelavo kolovozne poti je bilo opravljenih 2538 ur prostovoljnega dela, pri čemer so večji del opravili člani iz Podpece.

Načrt koč je izdelal podjetnik in tesarski mojster Jurij Potočnik iz Mežice, ki je tudi izvajal gradnjo. Kočo so začeli graditi takoj, ko je bila dovozna cesta gotova. Zgradba je bila v celoti narejena iz lesa, gradili pa so jo dve leti.

Še zanimiv podatek. Leta 1932 je Uletovo koč obiskalo 1683 "turistov", od tega 1527 Jugoslovanov, 98 Avstrijcev, 6 Čehov, 5 Nemcev in 1 Madžar.

Uletova koč

Poslana 7.9.1930 v Zagreb

Dom na Peci

Po nekaj več razgleda se je od kočice potrebno spustiti par višinskih metrov do travnatega roba, kjer stoji kapelica Sv. Cirila in Metoda. Od tam se od severa proti vzhodu ponuja pogled na Strojno, Golico, Uršljo Goro in Pohorje. Razgled proti jugu je skrit za Malo Peco, na zahodu pa ga zapira vzhodno pobočje Pece.

Gradnja doma na Peci

Okoli 1957

Dom na Peci

Poslana 1958 v Skopje

Dom na Peci

Poslana 1958 v Beograd

Planinski dom na Peci

Foto: I. Šumljak

Poslana 31.8.1987 v Ravne

Planinski dom na Peci

Foto: R. Vončina

Založila: PD Mežica

KRALJ MATJAŽ

Legenda pravi, da pod Peco spi kralj Matjaž, kateri je vladal slovenskim deželam. Veljal je za zelo prijaznega, pogumnega in zavzetega vladarja. Njegovo ljubo Alenčico je ugrabila Turška vojska, a jo je kralj Matjaž uspel rešiti iz ujetništva. Nenehni boji so kralja Matjaža privedli tako daleč, da se je umaknil pod goro Peco, kjer še danes spi. Speči in naslonjen na kamnito mizo čaka, da se mu brada devet krat ovije okrog mize, takrat se bo prebudil in ljudstvu prinesel mir v svet.

Kralj Matjaž

Riška gora ob Državni meji Foto: J. Crnjak, Črna Neposlana, z žigom 7.8.1939

V korist zgradbe kočje na Peci 2114m !

Bleiburg mit Petzen 1903

Založnik: Franz Schilcher

KAPELA SV. CIRILA IN METODA

Nekaj let pred vihro druge svetovne vojne, leta 1936, je postala Peca bogatejša še za verski objekt. Vse kar je bilo potrebno za gradnjo kapelice na Peci je leta 1935 skupaj s svojimi pomočniki pripravil mežiški kaplan Anton Boštele. Gradnja se je pričela v prvi polovici leta 1936. Že 16. Avgusta istega leta je kapelo blagoslovil Franc Cukala, stolni dekan iz Maribora ter v njej obhajal prvo sveto mašo.

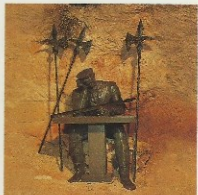
V kapeli so se pri sveti maši večkrat letno zbirali planinci in ljudje dobre volje. Januarja 1938 je bila v kapeli tudi poroka Franja in Roze Iglar iz Mežice. V letu 1939 je kapelo obiskalo 13 skupin, ki so s svojimi duhovniki obhajali sveto mašo.

Nato se je za nekaj let nad našo domovino, nad Evropo in celoten svet zgrnila huda ura vojne morije...

Kapelica svetega Cirila in Metoda 1665m

Foto: T. Jeseničnik 2003

Izdaja in založba: Karitas Mežica

KAPELICA SV. CIRILA IN METODA NA PECI

1665 m

BOTANIKA

Klima posameznih delov gora in hribov ima svojevrsten vpliv na rastlinje tistega področja. Zato se večkrat lahko vprašamo, zakaj na drugem, podobnem področju gore ali hriba neka rastlina ne raste, čeprav ima glede na sestavo tal, vrsto drevnin in osvetljenost skoraj enake pogoje za rasti? To so endemične rastline in so življenjsko vezane na določen prostor. Te rastline, med katere sodijo zoisova zvončnica, kuštravi jeglič, velikonočnica in druge, so velika botanična posebnost in zanimivost kraja.

Takšna »kultura« samih iglavcev se zaraste v za svetlobo neprepustno, za živalstvo pa neprehodno goščavo, kar pomeni popolno uničenje vseh rastlinskih in s tem živalskih vrst. Tak primer lahko vidimo čez državno mejo na avstrijski strani Gorne.

Foto: J. Skrelep

Poslano 8.4.1952 v Ljubljano

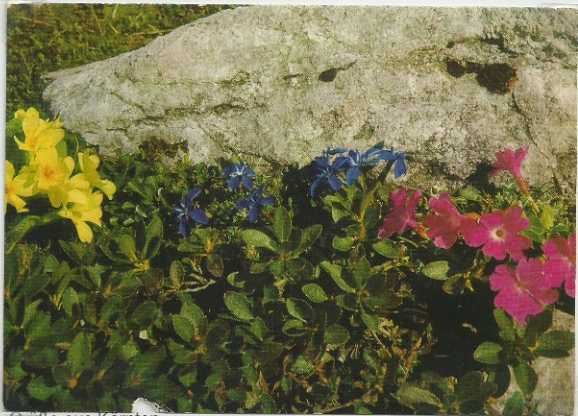

Trobentica, svišč, jeglič

Foto: M. Lampič

Založila: ZPP Avtomatika Ljubljana

Poslano 3.6.1957 v Ravne na Koroškem

Grüße aus Kärnten
(Pozdrav iz koroške)

KOČA NA PIKOVEM (992 m)

Koča stoji na razglednem hribočku zraven cerkvice svete Helene na hribovitem območju, ki se razprostira vzhodno od Pece do reke Meže. Okolica, kjer stoji kočica, ima ime po bližnjem kmetu Piku, spada pa v območje obsežnega hribovitega naselja Podpeca, ljudsko ime Helena.

PD Mežica je leta 1951 preuredilo v planinsko zavetišče nekdanje gospodarsko poslopje kmeta Pika zraven cerkvice, ki ga je skupaj z zemljiščem dobilo v last od takratnega upravljavca Rudnika svinca Mežica, ki je imel v bližini rudni odkop. Postojanko so večkrat popravljali, temeljito pa so jo obnovili, povečali in posodobili v letih 1985 in 1986; povečano in obnovljeno kočico so odprli 4. avgusta 1986 ob 60-letnici PD Mežica.

Kočica na Pikovem 992m

Foto: R. Vončina

Založnik: PD Mežica

MEŽICA

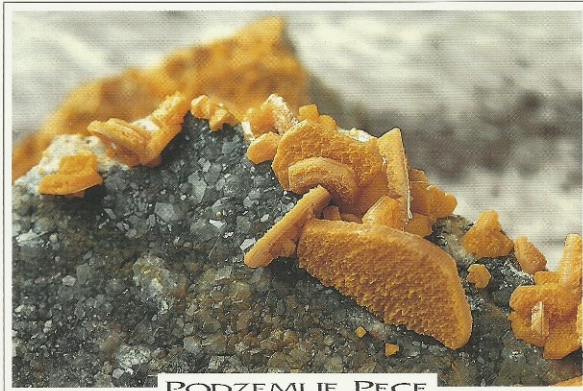
Mesto leži na severu Slovenije, na Koroškem ob meji z Avstrijo ter ob sotočju reke Meže s potokom Šumcem. Mežica se je razvila ob glavni cesti, ki vodi proti nekdanjemu regionalnem središču Pliberku. Že od poznega srednjega veka je industrijsko mesto, kjer so predelovali cinkovo in svinčevo rudo. Intenzivno se je začelo širiti v začetku 20. stoletja, ko so bile tu zgrajene upravne stavbe rudnika Mežica in stanovanjska naselja za delavce. Pri dnu doline na robu naselja se nahajajo največji vhod v zdaj zaprti rudnik, tovarna strojne opreme in odlagališče jalovine. Mežica ima status mesta od leta 1983.

V starem delu mesta stoji župnijska cerkev iz prve polovice 19. stoletja, ki je posvečena sv. Jakobu,¹ služi kot matična cerkev Župnije Mežica. Danes je rudnik odprt le še za turistične obiske, v prostorih nekdanje upravne stavbe pa je urejen rudarski muzej. Na pobočjih bližnjega Štalekarjevega vrha se razprostirajo smučišča, ki jih uporabljajo predvsem rekreativni smučarji.

Podzemlje Pece, Kalcit in Wulfenit

Foto: T. Jeseničnik

Izdaja: Rudnik svinca in cinka Mežica

PODZEMLJE PECE

LEŠE

Leše so naselje, večidel strnjeno v hribovski globeli in deloma razloženo po pobočjih nad Prevaljami v Občini Prevalje.

Naselje leži na nadmorski višini od 530 do 675 mnm pod vzpetinama Kal (1105 mnm) na jugu in Volinjak (886 mnm) na zahodu. K naselju spada še zaselek Volinjak.

Leše so bile sprva naselje, kjer so samevale samotne kmetije, od katerih večina obstaja še danes. Že v leškem rokopisu iz 18. stoletja so omenjene kmetije Pristov, Vojak, Kunc, Jakopič, Kočan, Jež in Obretan, večkrat je omenjena tudi Papeževa kmetija.

Leta 1818 so v kraju odkrili premog in ga začeli 1822 kopati za potrebe železarne na Prevaljah. Do sredine 19. stoletja je bil to največji premogovnik na Slovenskem. Rudnik so do sredine 20. stoletja močno izčrpali in ga 1939 zaprli. Premogovnik je zaposloval v največjem obsegu 865 delavcev. Imel je rudniško železnico in dvigala na parni pogon. Danes so od rudnika ohranjene le še skupine rudarskih družinskih hiš, pri domačinih poimenovane tudi "Nove bajte".

Rudarji pred Franciskovim rovom

Izdaja: KFD 2021/2020

Založila: Občina Prevalje

Oblikovanje: B. Bončina

CERKVI SVETE ANE IN SVETEGA VOLBENKA

Slikoviti gotski cerkvi, ki stojita druga poleg druge na sedlu nad Lešami pod vrhom 886 metrov visokega Volinjeka, sta bili postavljeni sredi ali v drugi polovici 15. stoletja. Zgornja je podružnična cerkev svetega Volbenka, spodnja pa podružnična cerkev svete Ane, posvečena priprošnjici in zavetnici mater. Nihče ne ve, zakaj sta na Lešah dve cerkvi, le nekaj metrov oddaljeni druga od druga. Po ljudskih govoricah naj bi na Lešah obstajala dva samostana - meniški in nunski, saj ima ena cerkev žensko zavetnico, druga pa moškega svetnika. Samostana naj bi bila med seboj povezana s skrivnim podzemnim prehodom, o čemer pa ni nobenih dokazov.

Iz ene od obeh leških cerkva verjetno izhaja kip svete Barbare, ki ga hranijo v Narodni galeriji v Ljubljani.

Foto: K. Gorenšek

Izdaja in založba: Kulturno društvo Leše, Prevalje 2015

Koča na Naravskih Ledinah

Koča stoji na jasi na zahodnem boku Uršlje gore, ob cesti, ki pripelje z Raven na Koroškem in pelje naprej proti Križanu, Slovenj Gradcu in na Uršljo goro. Zgradbo je postavil mežiški rudnik v bližini nekdanjega rudokopa. Rudnik je zgradbo odstopil PD Ravne na Koroškem, ki jo je preuredilo v planinsko postajanko in zraven nje zgradilo depandanso. Planinska postojanka se je odprla 24. maja 1964. Leta 1978 so kočo prenovili in povečali.

Naravske Ledine 1128m

Foto: F. Ocepek

Založnik: PD Ravne na Koroškem

Poslana 21.7.1985 v Prevalje

SMUČARSKA KOČA POD URŠLJO GORO

Smučarska koča stoji na severni strani Uršlje gore, na 723 m nadmorske višine. Do koče vodi štiri kilometre ceste iz smeri Raven na Koroškem, Prevalj ali iz Kotelj. S terase pred kočo se odkriva prečudovit pogled na sam vrh Uršlje gore. Čudovit razgled preko doline, kjer leži kraj Kottlje, se dviga čez Kope na Pohorje, Ojstrico in Kozjak.

Koča je odlična izhodiščna točka za izlete na Uršljo goro (1699 m), kjer je gotška cerkev sv. Uršule, najvišje ležeča cerkev na Koroškem, pa za izlete na Raduho, Peco, Olševo in proti Ivarčkemu jezeru.

Smučarska koča

Izdaja: Fotolik Celje

Poslana 7.5.1965 v Laško

Smučarska koča pod Uršljo goro 845m

Poslana 14.10.1958 v Skopje

PREŽIHOVA BAJTA – SPOMINSKI MUZEJ PREŽIHOVEGA VORANCA

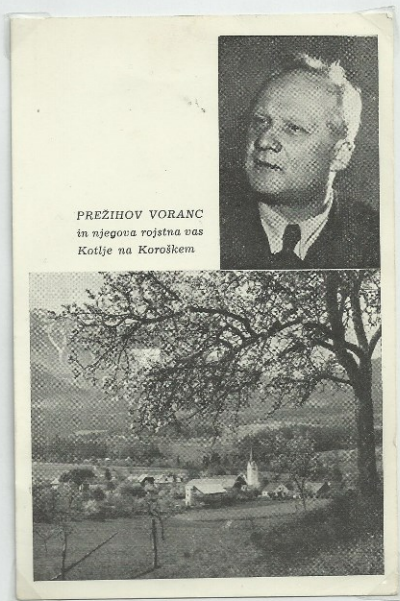
Prežihova bajta, prislonjena ob sončno reber Preškega vrha, od koder je lep razgled na Kotlje ter celotno hotuljsko kotlino, je od leta 1979 spominski muzej slovenskega pisatelja Lovra Kuharja – Prežihovega Voranca (1893–1950). Bajta predstavlja značilno koroško stavbo malega kmeta, *bajtlerja*. S svojo zunanjo podobo in notranjo ureditvijo nas seznanja z značilnim kmečko-delavskim okoljem, iz kakršnega so izšli Voranc in veliko njegovih literarnih junakov. Razporeditev prostorov v bajti je značilna za tip hiš s črno kuhinjo. Skupaj s hlevom predstavlja vzporedni tip kmečkega doma. Z odkupom Prežihove bajte leta 1911 se je družini Kuhar uresničila dolgoletna želja po lastnem domu. Od tod je mladi Voranc odhajal v svet in sem se je vračal. Tu se je skrival s svojimi somišljeniki med obema svetovnjima vojnama in sem so v letih diktature in druge svetovne vojne romale njegove misli. Pri Prežihovi bajti so svoja mladostna leta preživali tudi njegovi bratje Alojz, Ivan in Avgust. Tik nad Prežihovo bajto stoji nad nekdanjim ajdovim strniščem mogočen bronast Prežihov spomenik, delo akademskega kiparja Stojana Batiča. Prežihova bajta z okolico se v zadnjih letih z dodajanjem novih vsebin, ki povezujejo ljudsko stavbarstvo in tradicionalno kmečko življenje, spreminja v živ spominski kompleks.

Prežihova bajta

Avtor razglednice: Franc Boštjan

Prežihov Voranc
In njegova rojstna vas
Kotlje na Koroškem

Prežihov dom 19
Poslano 1.6.1969 v Laško

Prežihova bajta – Spominski muzej Prežihovega Voranca

Foto: T. Jeseničnik

Spomenik Prežihovega Voranca na Preškem Vrh

Foto: T. Jeseničnik

